

У деяких країнах досі прийнятно вважати, що чоловік має право вдарити, принизити

З погляду психології це зовсім не культура. Це — наслідок травми.

Це — патріархальна система, в основі якої влада тримається на страху.

Це — насильство, що передається поколіннями і маскується під "виховання".

Це — прояв глибокої колективної безпорадності суспільства.

Це — нормалізація приниження як форми вираження любові.

У таких суспільствах:

- Жінка втрачає відчуття власної гідності.

- Дитина засвоює, що любов дорівнює болю.

- Чоловік не вчиться відчувати, а лише прагне контролювати.

Якщо закон дає можливість цьому існувати, то проблема стосується не лише системи

Насильство — це не культурна особливість.

Це — порушення прав людини.

Це — травматичний досвід, який завдає шкоди не лише тим, кого б'ють, але й тим, х

Біль ніколи не може бути фундаментом любові.

Тіло жінки — не загроза. Контроль — не духовність.

Досі в багатьох культурах живуть уявлення, що жінка має приховувати своє тіло, пов

Але це не має жодного відношення до духовності.

Це про страх і прагнення контролю.

З позиції психології така модель укорінює переконання:

- жінка — об'єкт,

- чоловік — заручник своїх бажань,

- а за насильство нібито відповідає жінка.

Це проєкція. Коли людина не може опанувати себе, вона прагне контролювати інших

Це інфантильність. Справді зрілі особистості вміють брати відповідальність за свої вч

Це травма, яка нерідко має поколінняві, глибокі й давно усталені корені.

Релігія не повинна ставати виправданням для контролю.

Духовність — це не про обмеження жінки.

Вона про свободу вибору, повагу та самовираження.